

Mama o fi fost crescută cu basme, dar eu am fost crescută pe drumuri. Prima mea amintire e cea a mirosului de asfalt încins și a cerului curgând ca un râu albastru dincolo de trapa din acoperișul mașinii. Mama îmi spune că e imposibil: mașina noastră nu are trapă în acoperiș. Dar eu pot s-o văd dacă-mi închid ochii, așa că mă încăpățânez.

Am traversat țara de o sută de ori în rabla noastră care miroase a cartofi prăjiți și a cafea veche, la care se adaugă un iz de căpșune și plastic din ziua în care am vârât rujul meu Tinkerbelle în grilajul sistemului de ventilație. Am trăit în atâtea locuri și printre atâția oameni, încât nu am înțeles niciodată că „necunoscut“ poate însemna „pericol“.

Și de aceea, când aveam șase ani, am urcat într-un vechi Buick albastru cu un bărbat cu părul roșcat pe care nu-l cunoșteam și am călătorit cu el vreme de paisprezece ore – plus două pauze ca să merg la toaletă și una ca să mănânc clătite – înainte să fim trași pe dreapta de poliție, alertată de o chelneriță care mă recunoscuse după descrierea transmisă la radio.

Până în acel moment îmi dădusem deja seama că bărbatul nu era cine spunea, adică un prieten al bunicii mele, Althea, care mă ducea la ea. Althea se izolase deja în casa ei cea mare și nu o cunoscusem niciodată. Nu avea prieteni, ci numai fani și mama mi-a spus că asta era și bărbatul. Un fan care voia să se folosească de mine ca să ajungă la bunica.

După ce polițiștii s-au asigurat că nu fusesem agresată și după ce l-au identificat pe roșcat drept un vagabond care furase o mașină la câțiva kilometri de locuința noastră din Utah, mama a decis să nu mai discutăm niciodată despre asta. Nici n-a vrut să audă când i-am spus că bărbatul fusese blând, că-mi spusese povești și că avea un răs afectuos care mă făcuse să cred, în adâncul inimii mele de copilă de șase ani, că era de fapt tatăl meu venit să mă

ia. Mama îl văzuse pe bărbatul roșcat în arest, printr-un geam-oglină, și a jurat că nu-l mai întâlnise niciodată.

Vreme de câțiva ani m-am încăpățânat să cred că era tata. Când am plecat din Utah după arestarea lui, trăind câteva luni într-un refugiu pentru artiști de lângă Tempe, mi-am făcut griji că nu va reuși să mă mai găsească.

Și nu m-a mai găsit. Dar până să împlinesc nouă ani ajunseseam să recunosc convingerea mea secretă drept ceea ce era: o fantezie copilărească. Am abandonat-o, așa cum făceam cu toate lucrurile care nu-mi mai trebuiau: jucăriile vechi, superstițiile de la ora culcării, hainele care nu-mi mai veneau. Eu și mama trăiam ca două vagabonde, locuind pe la prieteni până când nu mai eram bine-venite, găsimu-ne adăposturi precare, apoi pornind din nou la drum. Nostalgia era un lux pe care nu ni-l permiteam. Nu aveam șansa să stăm locului. Asta până în anul în care eu am împlinit șaptesprezece ani, iar Althea a murit în Crângul de Alun.

Când mama mea, Ella, a primit scrisoarea, tot trupul i-a fost zguduit de un fior. Asta înainte să o deschidă. Plicul era verde untos și pe el erau tipărite numele ei și adresa unde stăteam. M-am întrebat cum ne găsise, căci sosiserăm abia cu o seară înainte.

Mama a luat de pe masa de lângă ea un cuțitaș pentru scrisori cu mânerul de fildeș, fiindcă aveam grijă de casa unora care țineau la vedere bucăți de elefant ucis ca să se dea mari. Cu mâinile tremurând, a făcut o tăietură zdrențuită. Oja de pe unghiile ei era atât de roșie, de parcă s-ar fi tăiat.

Când a desfăcut hârtia, lumina a căzut pe scrisoare și am întrezărit blocurile negre de text de pe partea cealaltă, dar nu am reușit să le citesc.

Ella a scos un sunet cum nu mai auzisem, un geamăt ce exprima durere și altceva, mult mai complicat, care mi-a tăiat răsufarea. Ținea hârtia atât de aproape de față, încât obrazul ei căpătase o vagă nuanță verzuie și își mișca buzele citind-o și recitind-o. Apoi a mototolit scrisoarea și a aruncat-o la coș.

Nu aveam voie să fumăm în casă, un apartament aglomerat din Upper West Side, New York, care mirosea a săpun franțuzesc scump și a blană udă de terier yorkshire. Dar Ella a scos o țigară și a aprins-o cu o brichetă de cristal. A sorbit fumul ca pe milkshake, lovind ușor, cu vârfurile degetelor, piatra verde, masivă, pe care o purta la baza gâtului.

— A murit mama, a zis ea eliberând fumul din plămâni, apoi a început să tușească.

Vestea m-a lovit ca o grenadă submarină, un ghem de durere care a pornit din stomac și a început să se răspândească. Trecuse mult timp de când îmi petreceam ore în șir visând cu ochii deschiși la Althea. N-ar fi trebuit să mă doară deloc.

Ella s-a lăsat pe vine în fața mea și mi-a pus mâinile pe genunchi. Ochii îi erau scânteietori, dar uscați.

— Nu e... iartă-mă, dar asta nu e o veste rea. Chiar nu e. Ar putea schimba totul, ar putea...

Vocea i s-a frânt înainte să termine. Și-a culcat capul pe genunchii mei și a scos un suspin. Era un sunet dezolant, mai potrivit pe niște drumuri pustii, mirosind a frunze moarte, decât în această cameră luminoasă din mijlocul unui oraș plin el însuși de zgomot și lumini.

Am sărutat-o pe creștet. Părul ei avea miros de cafea, împletit cu al fumului ce se ridica din țigara ei. Ea a expirat și și-a ridicat chipul spre mine.

— Știi ce înseamnă asta pentru noi?

Am privit-o, apoi am studiat camera în care ne aflam: bogată, încărcată, a altcuiva.

— Stai! Asta înseamnă că o să căpătăm Crângul de Alun?

Pentru mine, proprietatea bunicii mele, pe care nu o văzusem decât în poze, era ca un loc pe care mi-l aminteam dintr-o copilărie alternativă, imaginară. Una unde călăream cai și mergeam în tabere de vară. Era fantezia în care mă pierdeam când aveam nevoie de o pauză de la nesfârșitul ciclu de autostrăzi, școli noi și case cu mirosuri nefamiliare. Mă transportam în această lume îndepărtată cu fântâni arteziene și garduri vii, whisky cu sifon și o piscină atât de strălucitoare, că nu o puteai privi decât printre gene.

Dar mâna osoasă a mamei mele m-a prins de încheietură, smulgându-mă din visul despre gazoanele cinematografice ale Crângului de Alun.

— Doamne ferește, nu! Niciodată! Înseamnă că suntem libere.

— Libere de ce? am întrebat-o prostește, dar nu mi-a răspuns.

S-a ridicat, și-a aruncat țigara pe jumătate fumată în coșul de gunoi, chiar peste scrisoare, și a ieșit din cameră cu pași hotărâți, de parcă ar fi avut ceva de făcut.

După ce a ieșit, am turnat cafea rece peste focul din coșul de gunoi și am scos scrisoarea udă. Părți din ea se transformaseră în cenușă, dar am netezit pe genunchi rămășițele ei fleșcăite. Literele erau dense și cuvintele straniu distanțate între ele, ca textul unei telegrame de ordinioară.

Scrisoarea nu părea nouă. Chiar mirosea ca și cum ar fi fost trimisă din trecut. Îmi puteam imagina pe cineva bătând-o la o veche mașină de scris Selectric, ca aceea din

cartea poștală cu Françoise Sagan¹ pe care mi-o atârnam deasupra patului oriunde ne mutam. I-am respirat mirosul de cenușă și talc parfumat și am citit ce mai rămăsese din ea. Nu era cine știe ce: *Vă transmitem condoleanțele noastre și Veniți imediat ce puteți.*

Și un cuvânt singuratic, naufragiat într-o mare de hârtie carbonizată: *Alice*. Numele meu. N-am reușit să citesc nimic din ceea ce scria înainte sau după și nu am găsit altă referire la mine. Am aruncat hârtia udă la gunoi.

¹ Françoise Sagan (1935 – 2004), scriitoare franceză cunoscută pentru romanele *Bonjour, tristesse* și *Vă place Brahms?*.

2

Până când Althea Proserpine (născută Anna Parks) murise singură pe imensa proprietate pe care o botezase Crângul de Alun, eu și mama ne petrecuserăm viețile sub semnul ghinionului. Ne mutam cel puțin de două ori pe an și uneori chiar mai des, dar ghinionul ne găsea de fiecare dată.

În Providence, unde mama ținea cursuri de artă pentru cei vârstnici, tot parterul casei noastre închiriate s-a inundat într-o noapte secetoasă de august, în timp ce dormeam. În Tacoma, o pisică sălbatică s-a strecurat pe fereastra rulotei noastre, a urinat peste tot și a mâncat ce mai rămăsese din tortul de ziua mea.

Am încercat să stăm pe durata unui întreg an școlar într-o casă de oaspeți închiriată de Ella de la o hipioată autentică din LA, dar după patru luni soțul femeii a început să manifeste simptome de oboseală cronică. După ce Ella s-a mutat în clădirea principală ca să îi ajute, tavanul

din dormitorul mare s-a prăbușit, iar hipioata a căzut în piscină în timp ce umbla prin somn. N-am vrut să dăm startul unei serii de decese, așa că ne-am mutat.

În timp ce călătoream, eu supravegheam cu ochi de vultur mașinile din spatele nostru, ca și cum ghinionul ar fi putut să ia formă umană și să se țină după noi într-o dubiță. Dar ghinionul era mai viclean de-atât și n-aveai cum să fii mai deștept ca el. Tot ce puteai face odată ce te găsea era să continui să te miști mai departe.

După moartea Altheei, ne-am oprit. Ella mi-a făcut o surpriză, oferindu-mi cheia unei case din Brooklyn, unde ne-am mutat cu puținele noastre bagaje. Au trecut săptămâni, apoi luni. Eram în continuare vigilentă, dar valizele noastre au rămas sub pat. Lumina din apartamentul nostru împrumuta toate culorile metalului: orbitoare ca platina diminețile, aurie după-amiaza, de nuanța bronzului când se aprindea iluminatul stradal. Eram în stare să stau ore în șir și să privesc lumina mișcându-se pe pereții noștri și schimbându-și culorile. Era a mea.

Dar tot mai întrezăream umbra ghinionului: o femeie care m-a urmărit printr-un magazin de cărți la mâna a doua și mi-a șoptit ceva obscen la ureche în timp ce îmi fura telefonul din buzunar. Stâlpii de iluminat ce clipeau deasupra mea unul câte unul când mergeam pe stradă după miezul nopții. Un cântăreț ambulant care s-a ivit timp de o săptămână în fiecare metrou pe care îl luam, cântând din gură și chitară: „Go ask Alice”¹ cu o voce tremurată de tenor.

— Pfui! a zis Ella. Țasta nu-i ghinion, ăsta-i New Yorkul!

¹ Vers din cântecul *White Rabbit* al formației Jefferson Airplane și totodată trimitere la romanul anonim *Go ask Alice*, despre o adolescentă fugită de acasă.

Se schimbase de la moartea mamei ei. Fuma mai puțin și se îngrășase. Ba chiar își cumpărase câteva tricouri care nu erau negre.

Apoi, într-o seară, ne-am întors acasă și am descoperit ferestrele apartamentului nostru transformate într-o constelație de cioburi scânteietoare. Ella a strâns din buze și mi-a aruncat o privire. M-am pregătit să împachetez totul, dar ea a clătinat din cap.

— E New Yorkul, a zis ea cu fermitate în glas. Nu mai avem ghinion, Alice. M-ai auzit? S-a terminat cu el!

Așa că m-am dus la școala publică. Am atârnat luminițe de Crăciun în jurul poliței de ghips din spatele patului nostru și m-am angajat la o cafenea care la apus se transforma în bar. Ella a început să vorbească despre lucruri pe care nu le mai discutasem vreodată: în ce culoare să văruim pereții, ce canapea să cumpărăm. La ce facultăți să trimit cereri de înscriere.

Asta ne-a adus neazuri: visul Ellei de a-mi oferi o viață normală, una cu un viitor. Pentru că, după ce ți-ai petrecut toată viața pe fugă, cum înveți să stai pe loc? Care-i cel mai bun mod de a-ți transforma casa din paie într-una de cărămizi?

Ella a făcut-o așa cum văzuserăm în filme, toată sara-banda aia de minciuni alb-negru produse de AMC pe care le urmăriserăm prin camere de motel, bungalouri închiriate, magazii transformate în locuințe și odată chiar într-un cămin studentesc.

S-a măritat.

Lumina tăioasă a soarelui de octombrie mi-a rănit retina când trenul a traversat zăngănind podul către Brooklyn. Nu mă puteam gândi decât la căsătoria ratată a mamei și la durerea de dinți care mă chinuia. Avusesem

dintotdeauna probleme cu controlul mâniei, pe care Ella le tratase cu casete despre meditație, cu terapii reiki dubioase învățate dintr-o carte și cu o gutieră pe care ar fi trebuit s-o port, dar nu făceam asta. În timpul zilei înghițeam toate răutățile pe care le gândeam despre tatăl meu vitreg. Noaptea, dinții mei plăteau pentru asta.

Bărbatul cu care se căsătorise mama, la nici patru luni după ce se cunoscuseră la o serată unde ea era chelnerița care servea cocktailurile, locuia la penultimul etaj al unei clădiri din apropiere de Fifth Avenue. Îl chema Harold, era bogat precum Ceresus și credea că Lorrie Moore¹ era o gamă de vopseluri. Și asta era tot ce trebuia să știi despre el.

Mă îndreptam către Câinele Sărat, cea dintâi slujbă pe care, nemaimutându-mă de colo colo, reușisem să o păstrez. Era o cafenea deținută de un cuplu din Reykjavík care mă trecuse printr-un seminar de șase ore înainte să mă lase măcar să curăț automatul de cafea. Era slujba perfectă pentru mine: puteam să pun exact atâta inimă cât aveam chef. Puteam să muncesc din greu, să fac cafeaua perfectă și să fiu prietenoasă cu toți cei care intrau. Sau puteam să fac totul pe pilot automat, fără să vorbesc cu nimeni și bacșișurile abia dacă scădeau puțin.

Azi m-am lăsat absorbită de ritmul reconfortant al cafelei, oferind cafea la espressor sau la filtru, luând biscuiții cu cleștișori argintii și trăgând în piept mirosul de caramel ars al boabelor măcinate.

— Nu te uita acum, dar a venit Tipul cu Pălărie.

Colega mea Lana, șoptindu-mi la ureche. Lana e ceramistă în anul doi la Institutul Pratt, arată ca sora și mai

¹ Autoare americană cunoscută mai ales pentru culegerile ei de povestiri.

sexy a lui David Bowie și poartă haine oribile, care ei îi stau bine. Azi are un trening portocaliu și lejer care amintea de costumele Alianței Rebelilor din *Războiul Stelelor*. Miroase cum trebuie să fi mirosit Michelangelo: a ghips și a sudoare. Cumva și asta o prinde.

Tipul cu Pălărie e clientul pe care-l antipatizam amândouă cel mai tare. Lana s-a prefăcut că e ocupată să curețe aparatul pentru spumat lapte, așa că a trebuit să îl servească eu.

— Bună, Alice, a zis el citind ostentativ numele de pe ecusonul meu, deși venea zilnic.

Clătina din cap în ritmul trupei T-Rex care răsuna din telefonul Lanei.

— Mișto muzică. E Stone Roses?

— O, Doamne, a zis Lana într-o șoaptă teatrală, perfect audibilă.

El a studiat meniul preț de două minute, bătând darabana pe tejghea. Mânia creștea în mine pe măsură ce așteptam, făcându-mi pielea să mă mănânce. În cele din urmă a comandat ce comanda întotdeauna. I-am îndeșat biscuiții într-o pungă, i-am dat o sticlă de Pellegrino și m-am refugiat în spatele casei de marcat ca să nu mă silească să îi ofer salutul complicat cu care încerca să mă deprindă de câteva ture înapoi.

L-am privit cum iese, simțind că-i urăsc gâtul scurt ca un ciot, perișorii blonzi de pe brațe, felul vioi în care pocnea din degete în ritmul muzicii. Am simțit că-mi fierbe sângele când a atins în trecere o femeie așezată la o masă și apoi i-a strâns tare umărul în palmă, în semn de scuze.

— Doamne, ce idiot! a zis Lana în gura mare privindu-l pe Tipul cu Pălărie cum se lupta cu ușa de la ieșire.

Apoi m-a atins ușor cu șoldul.

— Alice, calmează-te! Arăți de parcă ai vrea să-l strângi de gât. E doar Fedora Closet¹.

Furia a bătut în retragere, lăsând în urmă o jenă fierbinte.

— Nu voiam să... am dat să spun, dar Lana m-a întrerupt; mereu făcea asta.

— Ți-am zis că l-am văzut pe Christian în pielea goală? a zis ea proptindu-și bărbia în palmă.

Christian era șeful nostru. Avea o soție micuță și frumoasă și un bebeluș roșu la față, care arăta ca un demon dintr-o carte despre sculptura în lemn. Am încercat să mă gândesc la un motiv inocent pentru care Lana să-l fi văzut fără haine, dar n-am găsit niciunul.

— Ai... ăăă, asta din cauză că ai făcut sex cu el?

Ea a râs de parcă aș fi fost mult mai neexperimentată decât ea, ceea ce și eram, dar du-te dracului, Lana!

— Îți imaginezi așa ceva?! Luisa ar asmuți asupra mea bebelușul ăla înspăimântător. Nu, m-a angajat să fac o sculptură cu întreaga familie.

— În pielea goală?

— Mda, a zis ea pierzându-și deja orice interes față de poveste.

— O! A fost... a fost dezgustător?

Ea a ridicat din umeri citind ceva de pe telefon.

Când Ella începuse să iasă cu Harold, mă gândisem să mă împrietenesc cu Lana ca să am și eu pe cineva numai al meu, dar lucrurile nu merseseră așa. Lana era mai degrabă interesată să aibă un public, nu o prietenă.

Am luat o cârpă și m-am dus să debarasez, numai ca s-o silesc pe Lana să facă și ea niște cafele. Deplasându-mă

¹ Firmă care vinde produse vestimentare la prețuri accesibile, inclusiv pălării.

printre mese, am simțit un soi de mâncărime între omoplați, ca și cum cineva m-ar fi privit. Nu sunt Lana – în general trec neremarcată –, așa că asta m-a făcut stângace. Am răsturnat o ceșcuță de ceai, am înjurat cu glas tare și am șters mizeria. În timp ce o făceam, am trecut în revistă clienții.

La o masă, mai multe femei arborând inele de logodnă scânteietoare se înghesuiau în jurul unor cești de ceai verde și a unei singure gogoși cu cocos, cu patru furculițe. Doi bărbați cu bărbi identice și în cămăși cu carouri, aplecați deasupra unor laptopuri identice, neavând habar unul de altul. O femeie ce încerca să citească *Jane Eyre*, aruncând priviri piezișe către mama absentă al cărei copil bătea cu lingura în masa alăturată. Și un bărbat cu jachetă Carhartt și ochelari de soare, așezat lângă ușă. În ciuda căldurii, purta o căciuliță tricotată și sorbea dintr-un pahar cu apă.

Apoi s-au întâmplat trei lucruri deodată: Lana a scăpat din mână o farfurie care a căzut cu un trosnet pe dalele podelei, bărbatul a privit pe deasupra ochelarilor și șocul recunoașterii m-a lovit, făcându-mă să tremur toată.

Ne-am privit unul pe altul, eu și bărbatul, și el a văzut că mi-l aminteam. Când ni s-au întâlnit privirile, în minte mi-au revenit lucruri de mult uitate: acum zece ani, mașina lui mirosea a brazi de Crăciun. Când ne opriserăm să luăm micul dejun, ceruse clătite și ouă. Eu purtam o jachetă purpurie de catifea reiată, un tricou în dungii, colanți și cizme albe de cowboy cu ținte, de care eram extraordinar de mândră. El îmi spusese povești și pe unele le recunoscusem, iar pe altele nu. Nu reușisem niciodată să mi le amintesc, dar nu uitasem sentimentul pe care mi-l provocaseră: cel pe care ți-l trezește poezia bună, poezia adevărată, care face să ți se pună un nod în gât și îți umple ochii de lacrimi.

Era bărbatul care mă răpise în Buickul lui albastru. Bărbatul despre care îmi imaginasem că e tata. Își ascunsesese părul roșcat, dar i-am recunoscut ochii. Pe atunci fusesem mică și nu știusem decât că era un adult. Acum vedeam ce tânăr era: arăta de vreo douăzeci, douăzeci și cinci de ani. Trecuseră zece ani de când îl văzusem, și arăta exact la fel: imposibil de tânăr. Era imposibil. Dar am știut cu certitudine că era el și că se afla aici din cauza mea.

Cât am înțeles eu toate astea, el deja s-a ridicat, și-a înhățat cartea de pe masă și a ieșit cu pași mari din cafe-nea. Înainte să amuțească clopoțelul de la ușă, mă și repeziseam pe urmele lui. Cablul laptopului cuiva mi-a tăiat calea și era să-l fac să zboare cât colo. Până când mi-am cerut scuze și am ajuns la ușă, deschizând-o dintr-o smucitură, bărbatul se făcuse nevăzut. Am privit în susul și în josul trotuarului liniștit, simțind că mă furnică degetele de dorul unei țigări: eu și mama ne lăsaserăm de fumat după ce ne mutaserăm la Harold.

Dar dispăruse. După câteva minute am revenit înăuntru.

Pe masă, lăsase o cană goală. Un șervețel mototolit. Și o pană, un pieptene și un os. Pana era auriu-închis, cu vârful dantelat, verde ca sticla. Pieptenul era din plastic roșu. Osul trebuie să fi fost de găină, dar aducea cu o falangă umană. Era albit și perfect curățat de carne. Cele trei obiecte erau așezate ca o hieroglifă, o formă aducând vag cu litera pi, care mi s-a gravat în creier în timp ce le măturam pe toate cu palma în buzunarul șortului.

— OK, ce-a fost asta?

N-o mai văzusem niciodată pe Lana atât de curioasă în privința mea.

— Fato... ai buzele albe de tot! Ți-a făcut tipu' ăla ceva?

„M-a răpit când aveam șase ani. Cred că e posibil să fie un Lord al Timpului¹.“

— Nimeni. Adică nu era nimeni. M-am înșelat. Am crezut că îl recunosc, dar nu era el.

— Nu. Nimic din ce-ai zis nu-i adevărat, dar fie ca tine! O să te așezi aici și eu o să-ți aduc ceva de mâncare și nu mai lucrezi până nu încetezi să arăți în halul ăsta. A, numai că eu trebuie să plec în douăj' de minute, deci să sperăm că până atunci o să arăți mai bine.

M-am așezat cam brusc, pentru că genunchii mi-au cedat la jumătatea drumului. Una dintre femeile cu inele de logodnă s-a încruntat la mine și a ciocănit cu degetul în ceașcă, de parcă am fi fost genul ăla de local care ți-o reumplea pe gratis. „Ia pune-mă tu la încercare!“ mi-am zis, dar eram prea sleită ca să mă înfurii.

Prea speriată. Zi-le lucrurilor pe nume, Alice! Poate aș fi reușit să cred ceea ce îmi doream cu atâta disperare: că era un ins pe care nu-l mai văzusem niciodată, dar care aducea puțin cu cineva pe care îl cunoscusem pentru scurt timp cu zece ani în urmă. Și poate că aș fi putut să-l dau uitării dacă, în timp ce ieșea zorit pe ușă, nu aș fi văzut ce carte ținea în mână.

N-o mai văzusem de ani de zile, dar am știut ce era imediat ce i-am zărit coperta verde, familiară.

Citea *Povești din Hinterland*, firește. Ce altceva?

¹ Trimitere la serialul britanic *Doctor Who*.